

אדווין ארלינגטון רובינסון

ארבעה שירי דמויות

מאנגלית: שמעון בוזגלו

אדווין ארלינגטון רובינסון (Edwin Arlington Robinson, 1869-1935) היה, לפחות לטעמי, גדול המשוררים האמריקאים במאה העשרים. הכתיבה הבהירה והפשוטה שלו שירתה את הסיטואציות הבהירות והפשוטות שהוא תיאר, ואיכשהו השילוב המתואם הזה בין השפה לסיטואציה נסק לו והמריא מעל זרמי האפנה של זמנו – כן, בדיוק כמו קוואפיס, בן זמנו.

ש"ב

ריצ'רד קורי

כָּל פֶּם שְׁרִיצ'רֵד קוֹרִי יָרַד לוֹ הָעִירָה
אֶנְחָנוּ, הָאֲנָשִׁים בְּרָחוֹב, הַסֶּתְכָלָנוּ:
הוּא הָיָה גִ'נְטֵלְמָן מִכֶּפֶר רֶגֶל וְעַד רֹאשׁ,
מְטֵפֵחַ, דֶּק־גִּזְרָה כְּמוֹ מֶלֶךְ.

וְתָמִיד הָיָה לְבוּשׁ בְּטוֹב־טַעַם,
וְתָמִיד דִּבֵּר בְּגִבָּה עֵינָיו.
וְלִמְרוֹת זֹאת הִתִּיז נִיצוּצוֹת
כְּשֶׁבֶרֶךְ "בֶּקֶר טוֹב", וּפִסַּע לוֹ בִּזְהָר.

וְהוּא הָיָה עֲשִׂיר – כֵּן, עֲשִׂיר מִמֶּלֶךְ,
וּבִקֵּיא לְהַפְלִיא בְּהִלְכוֹת נִימוּסִים:
בְּקִצּוֹר, חֲשָׁבָנוּ – הוּא הֵכֵל –
וְשֶׁאִפְנוּ לְהִיּוֹת בְּמִקְוָמוֹ.

אֲזַי הִמְשַׁכְנוּ לַעֲבֹד, וְחִכִּינוּ לְאוֹר,
וְהִלְכְנוּ בְּלִי בָשָׁר, וְקָלְלָנוּ תִּלְחָם.
וְרִיצ'רֵד קוֹרִי, עֶרֶב קִיץ שֶׁקֵּט 'חָד,
הֵלֶךְ הַפִּיָּתָה וְתַקַּע – כְּדוֹר בְּרֹאשׁ שְׁלוֹ.

קליף קלינגנהגן

קליף קלינגנהגן יום אחד
הזמין אותי לארוחה.
ואחרי מרק, בשר,
וכל מיני מאכלים,
קליף לקח שתי כוסות,
מלא אחת ביון, ושנייה בלענה.
ואז, בלי לסמן לי כלל לבחר,
לקח את המשקה המר,
לגם אותו בקלילות
ואמר שהכוס השנייה בשבילי.
כששאלתי אותו מה לעזאזל
הוא מתכנן במעשה הזה,
הסתכל עלי רק וחיך,
אמר שזו דרכו.
ולמרות שאני מכיר את האיש,
תהיתי זמן ארוך-ארוך
מתי אהיה מאשר
כמו קליף קלינגנהגן הזה.

רובן ברייט

מפני שהיה קצב
ולכן הרויח היטב (והתנהג בישור)
לא אתן לכם לחשב שרובן ברייט
היה יותר חיה ממני או מכם.
כי כשהודיעו לו שאשתו, היא עומדת למות,
הוא בכה בכה, ורעד מצער ואימה,
ובכה חצי לילה כמו תינוק מגדל,
וכשראו אותו בוכה – בכו גם הנשים.

ואחרי שמתה, והוא שלם
לזמרים ולשמש הכנסיה ולכל השאר,
הוא דחם, בכאב עצום, בתוך תבה ישנה של
הרבה מהדברים שהיא יצרה,
והוסיף כמה גזרי עץ ארוז,
ושרף מהיסוד את האטליו.

פֿלמינג הֶלֶפֶנְסְטַיִן

בֵּהתחלה חֲשַׁבְתִּי שְׁבֻפָּנִים שְׁלוֹ
 יֵשׁ מִשְׁהוּ מְאֻמָּץ.
 אָבֵל הוֹהֵר הַקָּלִיל שְׁמֵיֹא אוֹתָן
 כְּשֶׁעֶצֶר וְעֶקֶק "שְׁלוֹם!"
 זֶרַח בְּשִׁמְחָה, אִזּוֹ נִתְּתִי לוֹ לְזֶרַח.
 הוּא אָמַר שֶׁשְׁמוֹ פֿלֶמִינְג הֶלֶפֶנְסְטַיִן –
 נו, שִׁיחִיהָ. כָּל מָה שִׁידַעְתִּי זֶה
 שֶׁהוּא צָחֵק וְהִתְבַּדַּח כְּמוֹ כָּל חֵבֶר אַחֵר שְׁלִי.

אָבֵל תִּכְפֹּף הוּא זֶרֶק אֵלֵי מִבֶּט זוֹעֵף מוֹזֵר,
 וְהִחְזִרְתִּי לוֹ מִבֶּט קִשָּׁה.
 וְכִכָּה הִסְתַּכְלָנוּ זֶה בְּזֶה בְּדֶרֶךְ שְׁגָרָמָה לָנוּ
 לְהִתְכַּוֵּץ וּלְהִרְתֵּעַ:
 וְאִזּוֹ, בְּמִין הִתְנַצְּלוֹת מְמִלְמֶלֶת וּסְתוּמָה
 שְׁנִשְׁמָעָה סִפֵּק מְבִלְבֵּלֶת סִפֵּק מִשְׁתוּמָמֶת,
 הוּא הִסְתַּלַּק – וּמֵאִזּוֹ לֹא רָאִיתִי אוֹתוֹ.